

Josef Vix

BIZONYSÁGTÉTEL

Josef Vix, az ausztriai anabaptista múzeum egyik létrehozója

Nagyon örültem annak, hogy együtt ünnepelhettünk tegnap és ma is. Sok minden elhangzott a tegnapi nap folyamán. Egy személyes élményemet szeretném megosztani önökkel. Mint szakmunkás vettem részt Ausztriában a Falkenstein várban kialakított anabaptista múzeum kialakításában. Ott ismertem meg egy anabaptista fogoly életét, aki ebben a várban volt bezárva társaival együtt a bibliai meggyőződéséért. *Peter Voit* volt ennek a fogolynak a neve. *Hutter Jakob* anabaptista vezetőnek volt korábban szoros munkatársa. A bűne csupán az volt, hogy anabaptista csoportokat szöktetett Tirolból Morvaországba. Péter Voitot 1534-ben Ausztriában letartóztatták, várfogságra ítélték. Fogva tartói nagyon keményen bántak vele. A lábait vaskalodába zárták. A foglyoknak alig adtak enni és inni. Addig tartották őt fogva a kalodában, amíg ennek a fogolynak a lábait teljesen elüszkösödtek és elhaltak. Tehetetlenül kellett végignéznie, hogy az egerek eszik a lábait. Olyan rossz fizikai állapotba került, hogy az örök azt hitték, így már nem élhet sokáig. Hogy ne kelljen még vele sokat bajlódniuk, levették róla a kalodát, és kidobták a várkapu elé. Utolsó erejével csúszva-mászva eljutott egy közeli település határába, ahol egy korábban általa idesegített kis hutterita csoport talált rá, akik pártfogásba vették. Mint tudjuk, az akkori anabaptistáknak kiváló orvosai és gyógyszerismeretük volt. Sok remény nem volt arra, hogy ennek az embernek megmentésük az életét, de amit tudtak, azt megtették. Ott kint a szántóföldön amputálták mindkét lábát,

majd hordágyon otthonukba vitték. Napokon át élet-halál között volt, de aztán fokozatosan javult az állapota. Mindez 1538-ban történt. Csodával határos módon *Peter Voit* túlélte ezt a szörnyű élethelyzetet, és tovább folytathatta lábai elvesztése ellenére is misszionáriusi tevékenységét 1570-ben bekövetkezett haláláig.

A másik dolog, amit el szerettem volna mondani, hogy ebben az évben kaptam egy meghívót a csehországi Mikulovba, régi nevén Nikolsburgba, ahol sikerült találkoznom két hutterita családdal. Az egyik család Tasmaniából jött, ez egy Ausztráliától délre található sziget. A másik család pedig az Egyesült Államokból, Dél-Dakotából érkezett. Egy történelmi megemlékezéssel egybekötött hálaadó istentisztelet részese voltam ebben a városban. Nagyon megragadott engem, hogy milyen odaadással és átéléssel dicsérték Istent ezek a hutterita testvérek.

Nikolsburgban, mai nevén Mikulovban leelőször *Hubmayer Balthasar* munkálkodott, ahogyan erről *Enzenberger* testvér is beszélt. Majd *Hubmayer* vértanúhalála után *Hutter Jakob* folytatta a lelki munkát, aki az anabaptistákat Dél-Tirolból Morvaországba (a mai Csehország) menekítette. Most szeretnék röviden arról beszélni, hogy hogyan növekedtek abban az időben az anabaptisták Morva/Csehországban és az akkor Magyarországhoz tartozó Felvidéken. Egy térképet láttam nemrég, amelyen a két ország határán 85 települést számoltam meg, ahol úgynevezett *Bruderhof*-ok, közös anabaptista gazdasági udvarok működtek. Az itt élő hívők testvéri közösségben éltek.

„1527-ben mindössze 5%-ot tettek ki az anabaptisták *Asterlitz*ben, ott jött létre az első gyülekezet és ott volt a legrégebbi közösség. Csodálatosan alakult meg ez a kis gyülekezet és az Úr Jézus tanítását kezdték gyakorolni életükben. A Hutterita krónika így ír erről: „Ezeknek az embereknek a céljuk az volt, hogy közösséget hozzanak létre és a kegyelem töltötte be őket. Testvéreket küldtek más megyékbe is, de még Tirolba is.”

*Auspitz*ben is alakult egy gyülekezet, ahol az anabaptisták központja jött létre. Az Úr megáldotta a gyülekezetet úgy, hogy rövid időn belül látványosan megnövekedett a létszámuk. Az 1540-ben rögzített Hutterita krónika ezt írja: „*Felépítették Isten házát az ő választottainak. Isten adott az ő szolgálóinak a bátorságot és vágyat, hogy küldetésében szertéjjanak. Égő buzgalommal az Isten igazságára biztatták az embereket... nagy tanulság volt ez... akik a mártíromságot is vállalva magasra emelték Krisztus győzelmi zászlaját...*”

Végül egy idézetet szeretnék elmondani. *Claus Felbinger* hutterita evangélistától származik a következő feljegyzés: „*Néhányan azt kérdezték, hogy miért járunk mi országról országra? Azt válaszoltam: Mi nem saját elhatározásból megyünk be egy-egy országba, hanem az a vágyunk, hogy minél több országba eljutva Isten beszédét hirdessük. Mert Isten bárhol ajtót nyithat nekünk. Ő nem szereti az istentelen életet... és azt akarja, hogy a jóra törekedjünk. Mindenkinek az legyen a célja, hogy menjünk és hirdessük Istenünk igéjét. A mi küldetésünk az, hogy az embereket hívjunk a megtérésre, hogy változás legyen az életükben.*”

Nekünk, mai baptistáknak ugyanez a feladatunk. Képviseljük mi is Isten ügyét hűségesen a mai világban. Az Úr áldását kívánom!